

Ze heeft
alles onder
controle.
Echt waar.
Nou ja,
ongeveer
dan...

CRUISE CONTROL

Carlie van Tongeren

Carlie van Tongeren

Cruise Control

Zomer & Keuning

1

Sterretjes dansen voor mijn ogen. Mijn hoofd voelt zwaar aan. Mijn hart klopt niet gewoon snel, maar belachelijk snel. Ik word ineens zo duizelig dat ik me moet vastgrijpen aan de muur naast me.

‘Lara, gaat het wel?’

‘Eh... ja...’ antwoord ik terwijl ik naar adem hap.

Wat is dit? Wat gebeurt er allemaal in mijn lichaam? En waar blijven die godvergeten wc’s nou? Voor mijn gevoel ben ik onderhand al het hele kantoor door gelopen.

‘Weet je dat wel zeker? Je ziet nogal bleek.’

Ik kijk opzij naar de schim die Maaïke moet voorstellen, een van mijn directe collega’s. Gelukkig – op dit moment, althans – heeft Maaïke een nogal schelle stem die ik overal zou herkennen. Want wat ik naast me zie staan, is alleen maar een wazige, onzijdige gestalte.

‘Ik heb gewoon een beetje te kort geslapen vannacht. Dat is alles. Ik gooi even wat water in mijn gezicht, dan komt het helemaal goed.’

‘Oké. Maar anders moet je het zeggen, hoor. Wij kunnen ook wel wat dingen van je overnemen,’ biedt Maaïke aan.

Ammenooitniet. Alle vrouwen op de communicatieafdeling van Dutch Capital azen op mijn leidinggevende functie. Ik kijk

wel uit om dingen uit handen te geven aan dat leger schouderduwende, harentrekkende, ellebogenwerkende haaibaaien. Bovendien wil ik het best mogelijke resultaat afleveren, aangezien ik word afgerekend op de prestaties van de afdeling als geheel. Soms – of om eerlijk te zijn: meestal – houd ik klusjes daarom liever in eigen hand. Dan weet ik tenminste zeker dat het goed gebeurt. Al is Maaïke wel de enige collega die niet jaloers op mijn functie lijkt te zijn en als ik moet kiezen, dan is zij de eerste die ik dingen toevertrouw.

‘Dank je, maar ik red me wel.’ Ik forceer een glimlach. Al werken mijn mondhoeken niet bepaald mee. Ze lijken een beetje verlamd, vooral aan de linkerkant.

Ik loop een paar passen richting de donkerrode deur waarachter de damestoiletten van de achtste verdieping zich bevinden. Ondertussen blijf ik de muur naast me aanraken, zodat ik zo veel mogelijk in een rechte lijn op de deur af loop. Dat is nog best een opgave op mijn splinternieuwe zwarte pumps, waarvan het leer duidelijk nog een kilometer of vierhonderdvijfendertig moet worden ingelopen. Met mijn laatste kracht duw ik de deur open en ik sluit me op in een van de vijf toiletten. Ik ga aangekleed op de wc zitten en hang met mijn bovenlichaam voorover.

‘Oooh,’ verzucht ik hardop. Mijn knieën, waartussen mijn hoofd hangt, dempen mijn stemgeluid. Handig voor het geval er iemand op de wc naast me zit, want dat heb ik niet gecheckt. Ik voel me vreselijk. Afschuwelijk. Verschrikkelijk. Afgrijselijk.

Het is trouwens ook niet de eerste keer dat ik me zo voel. De laatste weken gebeurt het steeds vaker dat mijn hoofd tolt van alle rondrazende gedachten, waarna het slechts een kwestie van tijd is tot de kortademigheid, hartkloppingen en duizelingen volgen. Maar het is wel de eerste keer dat het zo heftig is en zo lang aanhoudt dat ik me op het toilet op kantoor moet opsluiten om het gevoel de baas te worden, én dat een collega er getuige van is. Hoe erg is dat?

Zeker vandaag, op een van de vier belangrijkste dagen van het jaar. De dag dat Dutch Capital, de grootste bank van

Nederland, de kwartaalcijfers openbaar maakt en ik als hoofdwoordvoerder en spreekbuis van de directeur al die nieuwsgierige journalisten te woord moet staan.

‘Pff,’ zucht ik. Van opluchting, dit keer. De sterretjes lossen langzaam op, mijn hartslag wordt weer normaal en het tintelende gevoel in mijn vingers en tenen ebt weg. Ik trek mijn buik een stukje naar binnen en laat de adem vervolgens rustig via mijn neus naar buiten gaan. Wat voelt het fijn om mijn ademhaling weer onder controle te hebben. Het is letterlijk een verademing.

Voor de vorm trek ik de wc door voordat ik de deur open doe. Boven de wastafel gooi ik een flinke plens koud water in mijn gezicht. En nog maar eentje. Ik dep mijn gezicht droog en bekijk mezelf in de spiegel. Nou ja, ik heb er weleens beter uitgezien, maar het kan ermee door. Ik werk mijn mascara bij en breng wat kleur aan op mijn wangen – met het oog op mijn televisieoptreden later vandaag – en verlaat met opgeheven hoofd het toilet, alsof er niets gebeurd is.

‘Wacht even!’

‘Eén vraag maar!’

Midden op de trap blijf ik stilstaan. Ik kijk de mensen die me opwachten recht aan, met een gemaakte glimlach op mijn gezicht die er best natuurlijk uitziet – al zeg ik het zelf. ‘Natuurlijk,’ zeg ik rustig. Ik gooi een streng van mijn lange, bruine haar over mijn schouder en sla mijn armen losjes over elkaar. Het moment dat ik mezelf op het toilet moest opsluiten, lijkt nu mijlenver weg. Ik voel me prima. En dat terwijl ik in de tussenliggende uren zo veel werk heb verzet, dat ik zelfs mezelf heb verbaasd. Ik ben geïnterviewd voor radio- en televisie-items, moest een extra persconferentie inlassen, ontving vierhonderdvijfentachtig nieuwe e-mails en kreeg daarbovenop nog talloze interne verzoeken van collega’s.

‘Het eerste nettoverlies in het bestaan van Dutch Capital, dat is behoorlijk dramatisch, nietwaar?’ vraagt een jong uitziende journalist.

Ik schrik een beetje van de oranje microfoon die plotseling onder mijn neus wordt geduwd, maar ik houd mijn gezicht in de plooi. De journalisten hoeven niet te weten dat ze mij kunnen laten schrikken of andere menselijke gevoelens teweeg kunnen brengen. Ik ben nu even geen mens. Ik ben woordvoerder. En trouwens: de kwartaalcijfers waarover ze mij vandaag bestoken met vragen, zijn op zichzelf al schrikbarend genoeg.

‘Zoals in het persbericht van Dutch Capital staat en onze directeur Karel Philips en ikzelf eerder vandaag al in een toelichting uiteen hebben gezet, heeft dat alles te maken met de slechte economische situatie waarin ons land zich bevindt. En dat staat in verband met de financiële crisis in heel Europa, zoals u zult begrijpen. We hebben dit in de geschiedenis van ons bedrijf nog niet eerder meegemaakt,’ zeg ik tegen de verzameling bontgekleurde microfoons die de journalisten vlak voor mijn mond tegen elkaar aan houden. Mijn woorden rollen als een vloeiende stroom over mijn lippen. Ik houd mijn ogen constant op de verslaggevers gericht, glimlach hier en daar en haper geen moment.

Dat zou me niet gelukt zijn zonder mijn voorbereiding: ik heb mijn verhaal gisteravond – of zeg maar gerust: nacht – zo vaak mogelijk geoefend, voordat de cijfers officieel bekend werden gemaakt en het hele mediacircus zou beginnen. Ik ben pas in de vroege ochtend naar mijn appartement gereden, voor een *power nap* en een douche.

Inmiddels heb ik er zeven kwartalen opzitten als hoofdwoordvoerder, dus ik weet wel zo’n beetje wat voor vragen ik op zo’n ‘cijferdag’ kan verwachten. Ik weet ook dat ik dan de hele dag met journalisten te maken heb: vanaf vijf minuten nadat het persbericht met de kwartaalcijfers is verstuurd, via een conference call, persconferentie en diverse interviews, tot nu, het moment dat ik de keurig gewassen glazen draaideuren van Dutch Capital uit kom lopen en de journalisten vinden dat ze nog niet de antwoorden hebben gekregen waarnaar ze op zoek zijn.

De meeste vragen zijn niet heel moeilijk te beantwoorden; de journalisten van algemene kranten en persbureaus zijn over het algemeen niet bepaald financiële wonderen. Vanbinnen moet ik weleens grinniken als doorschemert dat een journalist niet eens het verschil weet tussen de begrippen omzet en winst. De verslaggevers van zakelijke media weten me daarentegen wél het vuur aan de schenen te leggen. En flink ook, soms.

Ik slik. Shit, daar heb je hem: Harry van Steijn van de *Economische Courant*. Die zuurder dan zure journalist heeft me toen ik net als woordvoerder was begonnen een keer bijna aan het huilen gemaakt met zijn drammerige doortastendheid. En nog steeds beginnen mijn zweetklieren op volle toeren te werken zodra zijn gefronste gezicht voor me opdoemt. Hij lijkt altijd overal van op de hoogte te zijn, en dan vooral van het slechte nieuws, of daarachter te willen komen met zijn eindeloze reeks nietsontziende vragen. Zijn artikelen, en met name zijn dagelijkse commentaar, zijn zo zuur van toon dat ik pagina vijf – ‘zijn’ pagina – van de *Economische Courant* nog altijd met een beetje buikpijn opensla.

‘Nou, om nog even terug te komen op je vraag over het nettoverlies,’ zeg ik tegen de verslaggever die de vorige vraag heeft gesteld. Door zelf het woord te nemen snoer ik Harry van Steijn de mond. ‘Je kunt zien dat de onderliggende cijfers, die feitelijk belangrijker zijn voor ons bedrijf, relatief goed zijn.’ Ik gooi er wat Engelstalig financieel jargon tegenaan, zoals *Tier-1-ratio*, *credit rating* en *impairment* – wat nog best een uitdaging is in een paar zinnen – en zie aan het verwarde gezicht van de journalist dat hij niet veel van mijn antwoord begrepen heeft. Mooi. Dat was precies mijn bedoeling.

‘Wat zijn de verwachtingen voor het komende jaar?’

‘Hoe zit het met de staatssteun?’

‘Zijn er ontslagen aangekondigd?’

Op het moment dat ik aanstalten maak om door te lopen, krijg ik de ene na de andere vraag op me afgevuurd. En alsof dat leger nieuwsjagers voor mijn neus al niet erg genoeg is, zie ik dat Harry van Steijn op het punt staat zijn zure lippen van

elkaar te trekken. Het is dat ik een netwerkborrel in het vooruitzicht heb. Alleen de gedachte aan een glas witte wijn houdt me staande.

‘Eén vraag tegelijk, alstublieft.’ Ik verplaats mijn gewicht van het ene op het andere been omdat ik behoorlijk stijve spieren begin te krijgen van al dat staan. Hoewel de journalisten daar niet naar luisteren, blijf ik geduldig glimlachen. Ik beantwoord de vragen kriskras door elkaar. Ja, de verwachtingen zien er beter uit. Hoeveel beter? Dat kan Dutch Capital niet kwantificeren ‘wegens de onzekere economische marktomstandigheden’ – mijn favoriete zinsnede sinds de crisis Europa is binnengedrongen. Staatssteun aflossen? Dat is op dit moment niet aan de orde. Of er ontslagen zullen volgen? Geen commentaar, antwoord ik. Al weet ik stiekem wel meer over een aanstaande reorganisatie.

‘De blootstelling aan Zuid-Europese schulden, hoeveel is die het voorbije kwartaal precies afgebouwd?’ klinkt de zware stem van Harry van Steijn op het moment dat ik weer een paar passen richting de parkeerplaats probeer te zetten.

Hè, gadverdamme. Dat is natuurlijk precies de paragraaf die ik in de haast een beetje links heb laten liggen. Mijn hoofd stroomde gisteravond al over van de cijfers, percentages, verwachtingen en verklaringen, toen ik uiteindelijk bij die passage was aanbeland.

Demonstratief kijk ik op mijn telefoon. ‘Het spijt me. Ik moet nu echt gaan.’ Resoluut draai ik me om en ik loop in grote passen naar mijn parkeerplek. Ik hoor de journalisten van alles roepen, maar ik doe net of ik doof ben. Als ik moet wachten tot ze uit zichzelf weggaan, sta ik hier morgen nog. Ik weet niet hoe het mogelijk is, maar journalisten hebben áltijd vragen. Vaak hebben ze ook allemaal dezelfde vragen, die ofwel in het persbericht, ofwel in een andere krant allang beantwoord zijn. Hoe irritant!

Ik trek het portier van mijn gloednieuwe leaseauto achter me dicht en de geur van leer dringt mijn neus binnen. De plotse linge stilte doet haast pijn aan mijn oren. Ik zet de radio aan en

geef een flinke draai aan de volumeknop. Vanuit mijn ooghoeken zie ik een camera en zo'n grote geluidsborstel op me af komen. Ik start gauw de motor en rijd het grote parkeerterrein af.

'Ah, Lara, daar ben je.' Karel Philips reikt me een glas witte wijn aan, dat ik dankbaar aanpak. De netwerkborrel vindt plaats in een chic café vlak bij het Amstelstation. Daar komen elk kwartaal alle belangrijke mensen van de middelgrote en grote bedrijven in de financiële sector samen. Elke maand loop ik de nodige netwerkgelegenheden af, maar dit is mijn favoriete borrel. Ik vind het heerlijk om me tussen al die belangrijke mensen te bewegen en op de koop toe regelmatig een aanbod te ontvangen voor een andere baan, waar ik vervolgens vriendelijk voor bedank. Ik heb het bij Dutch Capital enorm naar mijn zin, al ruim vier jaar. Niet alleen heb ik de hoogste functie in mijn vakgebied bereikt, Karel Philips is ook een heel fijne man om voor te werken. Veel werknemers zijn een beetje bang voor hem, De Grote Baas, zo vang ik op in de wandelgangen van het hoofdkantoor in Utrecht. Maar ik weet eerlijk gezegd niet zo goed waarom.

Ik neem een slok van mijn wijntje, dat me precies zo goed smaakt als ik me de afgelopen uren heb ingebeeld. Terwijl ik van dit glas aan het drinken ben, heb ik al zin in het volgende. Ik kan het tenslotte goed gebruiken na het toilet drama. Mijn ogen registreren een aanzienlijk aantal mannen in pak en enkele vrouwen in deftige mantelpakjes. Een ietwat neurotische man uit de verzekeringswereld probeert oogcontact met me te maken en ik probeer hem ondertussen te negeren. Ik herinner me ons gesprek tijdens de vorige borrel niet meer precies, maar wel dat het gesprek zo saai was als zijn kapsel al deed vermoeden.

'De markt is er kennelijk nog niet klaar voor,' had hij tegen me gezegd, met rode koontjes. Hij had me streng aangekeken van boven zijn zware montuur terwijl ik me naarstig afvroeg waar zijn schijnbaar vurige betoog over was gegaan.

‘Eh, nou, wat u zegt. En die regulering, hè?’ zei ik, omdat ik wist dat iedereen in deze sector zich over dat onderwerp enorm kon opwinden.

Ik draai me een kwartslag en glimlach naar mijn baas, die zich net als veel andere mannen in deze zaal in een donkergrijs maatpak heeft gestoken dat hem goed staat. Wat is dat toch met mannen in pak dat ze er dan gelijk drie keer zo goed uitzien? Nu zie ik pas de blikken van mijn collega’s Rianne en Saskia, die een eindje bij me vandaan staan. Ze kijken nogal betrappt nu ik ze in het vizier heb. Ze zullen wel jaloers zijn op mijn goede contact met de directeur. Dat zou niet de eerste keer zijn.

‘Je hebt het goed gedaan vandaag,’ zegt Karel terwijl hij zijn hand even op mijn schouder laat rusten. ‘Geen woord te veel gezegd. Soms snap ik niet hoe ik het ooit zonder je gered heb.’

‘Dank je,’ zeg ik, met een tevreden glimlach. Ik vertel hem over de journalisten die me opwachtten op het moment dat ik het pand verliet. Inclusief Harry van Steijn.

‘Wat moest die ouwe zeikerd nu weer weten?’ Hij fronsst lichtjes zijn wenkbrauwen.

‘Ach, iets over obligaties in Zuid-Europa. Ik zei dat ik dringend weg moest.’

Karel lacht. ‘Goed antwoord. Daar kan hij vast wat mee in die vreselijke column van hem. Laten we daarop proosten.’

Ik glimlach en kijk hem in zijn ogen terwijl ik met mijn glas het zijne aantik. ‘Proost.’

‘Ah, ik zie dat jullie toch nog wat te vieren hebben op een dag als vandaag,’ doorbreekt een mannenstem ons gesprek.

‘Dag,’ zegt Karel. ‘Lara, mag ik je voorstellen aan Marco Dubois, algemeen directeur van HSC? En Marco, mag ik jou voorstellen aan Lara Timmer, de beste woordvoerder die een directeur zich kan wensen?’

HSC staat voor Hollandse Spaarbanken Coöperatie; na Dutch Capital de grootste bank van Nederland.

‘Leuk je te ontmoeten, Lara,’ zegt Marco.

‘Ja. Aangenaam kennis te maken,’ zeg ik terwijl ik zijn uitgestoken hand vastpak.

Marco richt zijn blik weer op mijn baas. ‘Wat een cijfers.’

‘Tja. Crisis, hè?’ antwoordt Karel. ‘We wachten in spanning op jullie jaarcijfers.’

‘Nou, hou je vast. Je zult versteld staan,’ lacht Marco nogal zelfingenomen. Zijn hele houding straalt trouwens zelfingenomenheid uit, nonchalant leunend tegen de wand, zijn glanzende, donkergrijze colbertje loshangend, zijn stropdas wat losser rond zijn nek en een blik die verraadt dat hij zelf ook wel weet dat hij een man van de wereld is. ‘Goed, ik laat jullie met rust. Jullie hebben vast nog veel te bespreken na vandaag.’ Hij en Karel schudden elkaar lachend de hand. Alsof ze twee goede vrienden zijn in plaats van elkaars grootste concurrenten.

‘Flamboyante man, hè?’ zegt Karel, wanneer we allebei volgen hoe Marco zich behendig door de menigte manoeuvreert met een vol glas wijn in de hand.

‘Hmhm.’

Als ik terugkom van het toilet – zonder drama’s dit keer – en me in mijn eentje door de ruimte beweeg, pakt Maaïke mijn arm vast. Hoewel ik officieel haar leidinggevende ben, is Maaïke mijn favoriete collega op de afdeling. Vriendinnen is een groot woord, al denk ik dat we dat op een dag wel zouden kunnen worden.

‘Weet jij wie die man is?’ vraagt ze, wijzend op een jong uitziende man in – natuurlijk – een donkergrijs pak.

‘Eh, ja. Ik heb hem weleens gesproken. Volgens mij zit hij in de hypotheken. Mooie man.’

Maaïke knikt instemmend. ‘Absoluut een aanwinst voor de financiële wereld.’ Ze geeft me een knipoog.

Ondertussen check ik mijn telefoon. Gelukkig wordt het hier door niemand als ongeleefd beschouwd om tijdens een gesprek met je smartphone in de weer te zijn. Iedereen doet dat. Iedereen in deze ruimte voldoet aan de term ‘workaholic’ en checkt zijn of haar e-mail de hele dag door. Daarbij moet ik de hele dag op de hoogte blijven van het laatste nieuws. Mocht er iets negatiefs over mijn bedrijf in de media verschijnen, dan ben ik er als de kippen bij voor een portie *damage control*.

‘Jij ook nog een wijntje?’ vraagt Maaïke, nadat we de belangrijkste zaken van die avond hebben doorgenomen: de kleding en schoenen van de aanwezige vrouwen.

‘Nog eentje dan,’ zeg ik. Want daarna heb ik andere plannen.

2

De deur van de hotelkamer zwaait open. ‘Eindelijk. Ik dacht dat je voor eeuwig op die borrel zou blijven.’ Ik word de kamer binnengetrokken en de deur valt achter me dicht. Hij kust me, nog voordat ik de kans heb gekregen om te glimlachen of hallo te zeggen. Niet dat het me uitmaakt – integendeel zelfs. Van mij mag hij daar de komende uren mee doorgaan.

Zonder verder iets te zeggen voel ik mijn colbertje van mijn schouders glijden en vingers de knoopjes van mijn nette bloesje losmaken. Het duurt zo lang dat ik bijna spijt heb dat ik vanochtend heb besloten een bloesje met een kokerrok aan te trekken in plaats van een jurk die met één soepele beweging uitgetrokken kan worden.

Vluchtig zie ik over zijn schouder hoe mooi de hotelkamer is, maar mijn verlangen is te hevig om de kamer met meer aandacht te bekijken. Door de drank komt het niet, want ik drink nooit meer dan twee glazen als ik nog moet autorijden. Nee, het komt puur door hem.

Ik trek zijn stropdas los en laat de glimmende blauwe stof door mijn vingers gaan, waar ik tijdens de borrel stiekem al over gefantaseerd heb toen ik met Maaïke aan het praten was en hem onopvallend in de gaten hield. Vanaf de overkant van de ruimte hief hij zijn wijnglas. Voor anderen nauwelijks zicht-

baar, maar ik wist dat het voor mij bestemd was en deed hetzelfde.

De stropdas belandt tegelijk met mijn bloesje op de grond en ik begin aan de knoopjes van zijn witte overhemd. Aan zijn oogopslag lees ik af dat hij onder de indruk is van mijn nieuwe zwartkanten beha.

Een paar seconden later is mijn strakke rok opengeritst en sta ik enkel gehuld in mijn lingerie. Ik heb mijn pumps met hoge hakken nog aan, want ik weet inmiddels dat ik hem daar helemaal gek mee kan maken. Zijn ogen dwalen begerig over mijn lichaam, tot ze eindigen in mijn ogen. Ik voel de spanning met de seconde stijgen. Met de milliseconde.

Alsof hij mijn gedachten kan lezen, trekt hij me naar zich toe en kust hij me. Niet voorzichtig. Ik kan zijn verlangen haast proeven. Met een soepele beweging opent hij mijn beha en dan omsluit hij mijn borsten met zijn warme handen. Ik voel me vanbinnen steeds warmer worden en merk dat ik zachtjes begin te kreunen. Dat gaat vanzelf, alsof ik de controle aan het verliezen ben. En dat gevoel is zo gek nog niet.

Ik laat mijn rug tegen de muur leunen, sluit mijn ogen en geniet. Van zijn vingers die steeds kleinere cirkeltjes draaien richting mijn tepels. Van het gevoel van zijn lippen om mijn stijf geworden tepels. Van zijn vingers die langs mijn middel naar beneden glijden. Van zijn ene hand die mijn dijbeen streelt en de andere die ongeduldig een weg zoekt in mijn kanten broekje. Mijn lichaam gloeit; ik houd het niet meer.

Ongeduldig maak ik zijn riem en donkergrijze pantalon los en ik zorg er, samen met een extra hand van hem, voor dat al zijn resterende kledingstukken op de vloer belanden. Ik laat mijn handen langs zijn naakte lichaam glijden, van boven naar beneden. Mijn zelfbeheersing verdwijnt ongeveer synchroon aan die beweging. Hij duwt zijn warme lichaam dicht tegen het mijne, waardoor ik de koude muur steviger in mijn rug voel. Ik sla een van mijn benen om hem heen en voel zijn vingers mijn broekje aan de kant schuiven. Ik voel hem in me komen. Steeds een stukje verder. Ik geef me over en vergeet

alles; de slechte kwartaalcijfers, mijn kortademigheid, sterretjes, moeheid en duizelingen. Ik vergeet zelfs voor even wie ik ben.

Ik kan niet slapen. Daar heb ik de laatste tijd wel vaker last van. Ik lig op mijn zij en kijk naar hem. Hij slaapt. Zijn mond heeft hij een klein stukje open en zijn haren dwarrelen op het spierwitte kussen. Hij heeft veel haar. Ik zou er haast jaloers op worden. Zijn ogen zijn diep donkerbruin en hebben een intrigerende glans. Het zou cliché zijn om te zeggen dat die ogen ‘mysterieus’ zijn, maar je snapt wel wat ik bedoel. Een stukje naast zijn linkeroog heeft hij een litteken. Tijdens zijn studententijd heeft hij een keer een glas naar zijn hoofd gekregen. Het geeft zijn gezicht iets onalledaags.

Hij is niet per se gespierd, maar wel goed gevormd. Mannelijk. Ik vind het heerlijk om met mijn vingers de lijnen van zijn gladde, zonnebankgebruinde borst te strelen. Hoewel hij een stuk ouder is dan ik en ik vroeger altijd een grote mond had over ‘vieze oude mannen en hun jonge vriendinnetjes’, vind ik hem enorm aantrekkelijk. Vanaf de eerste keer dat ik hem zag. Die aantrekkingskracht blijft even sterk, ook al hebben we het onderhand al zo vaak met elkaar gedaan dat ik de tel ben kwijtgeraakt. Het is trouwens ook nogal kinderachtig om dat soort dingen bij te houden als je niet meer op de middelbare school zit.

Het begon ongeveer drie maanden geleden. Daarvoor had ik al weleens over hem gehoord, aangezien we in dezelfde sector werken en hij nogal een excentrieke verschijning is. We waren op een chic feestje, net zo’n soort gelegenheid als afgelopen avond. Ik was niet met de auto gegaan omdat het in Utrecht was, dan kon ik tenminste meer dan twee wijntjes drinken. Iets waar ik veel zin in had, aangezien ik toen ook net de presentatie van de kwartaalcijfers achter de rug had. De cijfers waren nog niet zo belabberd als nu, maar de dalende lijn was duidelijk ingezet en het was slechts een kwestie van tijd voordat er maatregelen genomen moesten worden. Op mijn eigen bankreke-

ning was daar gelukkig niets van te merken en dus had ik mezelf getrakteerd op een nieuwe jurk, die me zonder op te willen scheppen geweldig stond. Goudkleurig, een zachte glans, sierlijk lang, alle positieve punten van mijn lichaam accentuerend. Ik voelde me er zelfverzekerder in dan ooit.

Ik had een paar uur gesprekken gevoerd, enkele boeiend, andere totaal niet, en de nodige wijntjes gedronken die steeds meer naar mijn hoofd begonnen te stijgen. Ik voelde me een beetje draaierig en misselijk worden. De bedompte ruimte waarin ik met iets te veel mensen stond, maakte het er niet beter op. Ik had dringend wat frisse lucht nodig. Ik baande me een weg door de mensenmassa en glimlachte naar bekende gezichten die ik onderweg tegenkwam. Kom op, nog even volhouden, zei ik tegen mezelf, terwijl het akelige gevoel in mijn lijf steeds erger werd. Ik snapte het niet. Zo veel had ik toch ook weer niet gedronken? Ik had het echt weleens bonter gemaakt. Maar misschien had ik wel iets meer moeten eten dan die drie stokbroodjes met zalm en paling en het schaalpje kaas met mosterd dat ik in een hoekje snel achter elkaar naar binnen had geschrokt.

Gelukkig, de deur was in zicht. Ik was nu zo dichtbij dat ik de zilverkleurige deurklink bijna kon aanraken. Ik opende de deur en ademde met gesloten ogen de frisse buitenlucht in en weer uit. Gretig. In. Uit. In. Uit.

Ik deed mijn ogen open en daar stond hij, met één schouder leunend tegen een pilaar, een sigaret te roken. Hij zag mij en ik zag hem. Er gebeurde iets. Alsof er een chemische reactie plaatsvond op het moment dat onze blikken elkaar kruisten. Ik zag hoe de sigaret uit zijn hand glipte en naar beneden dwarrelde.

‘Neem me niet kwalijk, maar wat zie jij er adembenemend uit,’ waren de eerste woorden die hij tegen me sprak.

Ik voelde me geveleid. Natuurlijk. Het kwam door mijn jurk, dat kon niet anders. Ik voelde me inmiddels zo misselijk dat ik zeker wist dat mijn gezicht lijkbleek was. Of groen, misschien wel. ‘Dank je.’ Ik wou dat ik me niet zo verrekte misselijk voel-

de. Ik wou dat ik in staat was met hem te flirten. Hij zag er goed uit, zoals hij voor mijn ogen draaide.

‘Eh, gaat het wel?’

Ik keek op. De man stond ineens vlak voor me. Ik knikte.

‘Nou, volgens mij niet.’

Niet erg overtuigend, blijkbaar.

Hij legde een hand op mijn voorhoofd. Ik keek naar hem op. Hij was lang. Ik houd van lange mannen. Van dichtbij zag hij er ouder uit. Maar dat maakte hem misschien alleen maar knapper.

‘Je voelt een beetje warm,’ zei hij. ‘Kom. Ga even zitten.’

Ik voelde hoe hij zijn colbertje over mijn schouders legde. De jurk liet mijn schouders bloot en dat was wel erg optimistisch voor een avond in maart. Hij dirigeerde me naar een muurtje iets verderop. Het voelde fijn om in de frisse buitenlucht te zitten. Zeker met deze man aan mijn zijde. Het leek een soort modern sprookje. Een filmmoment. Behalve dan dat ik me nog steeds zo misselijk voelde dat ik bang was dat ik over mijn nek zou gaan. In mijn mooiste jurk. In zijn bijzijn.

Alsjeblieft, niet overgeven. Alsjeblieft, niet overgeven. Alsjeblieft, niet... O nee! Shit! Daar kwam het. Een stroom misselijkmakend gal kwam naar boven. En snel ook. ‘Weg! Je moet nu weg!’ Ik gilde het harder dan ik bedoelde. Het was de paniek.

Ik schoot overeind, draaide me om en boog voorover. Het jasje gleed van mijn schouder. Ik probeerde de stof nog vast te grijpen, maar mijn reactievermogen werkte niet mee. Het was binnen een minuut gebeurd. Een halve, misschien. De witte wijn vermengd met kaasblokjes en mosterd lag tussen de struiken op de donkere aarde. Het voelde wel als een opluchting.

Ik durfde haast niet om te kijken. Ik wist niet waar de man was gebleven. Als hij nog achter me stond en dat afschuwelijke geluid had gehoord, was hij nu officieel op me afgeknapt. En dan had ik het nog niet eens over de zure lucht die opsteeg vanuit de bosjes.

Ik keerde de plek des onheils de rug toe en liep iets naar

voren, de penetrante geur achter me latend. Ik keek om me heen. Hij was weg. Ik keek nog een keer, maar hij was echt weg. Ik was opgelucht dat hij hier geen getuige van was geweest, maar aan de andere kant had ik graag nog uren met die knappe man op het muurtje gezeten. Ik was benieuwd naar wie hij was. Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan dat ik zo enthousiast aan de wijn was gegaan op een bijna lege maag. Het was al ruim twee jaar geleden dat... Nou ja, ik had al twee jaar geen man gehad. En nu had ik eindelijk kans op een flirt en wie weet wat nog meer, en stond ik in mijn avondjurk in de bosjes te kotsen. Over zijn jasje. Over goede eerste indrukken gesproken.

‘Hier. Ik heb een glas water voor je gehaald, met citroen. En wat tissues.’ Hij stond op het trapje voor de zijingang met een glas en een prop papier in zijn handen. Ik kon het niet geloven. Hij was teruggekomen!

‘Wat fijn. Dank je wel.’

Het enige pluspunt van deze hele situatie was dat mijn maag nu officieel leeg was en ik me niet meer misselijk voelde. Ik pakte het glas dankbaar aan en zette het meteen aan mijn lippen. Ik klokte het water snel achter elkaar naar binnen. Het voelde verfrissend en de schijfjes citroen verdrongen de smerige smaak in mijn mond.

‘Ho, ho, rustig. Straks word je weer misselijk.’

Ik glimlachte een beetje beschaamd. Ik gaf het glas aan hem terug en pakte vervolgens de tissues aan om mijn mond mee af te vegen.

‘Wil je ook nog kauwgom?’

Hij had echt overal aan gedacht. Ik pakte het pakje dat hij uit zijn pantalon haalde aan en drukte er een wit rechthoekje uit. Ik keek hem nu pas recht in zijn ogen. Ik was diep onder de indruk van deze man, die precies leek te weten waar ik behoefte aan had.

‘Echt bedankt. Ik... pff, ik schaam me dood.’

‘Maak je niet druk. Iedereen is weleens misselijk.’ Die lach. Onweerstaanbaar. ‘Ik ben Marco, trouwens.’

Ik keek hem met grote ogen aan. ‘Bedoel je... Marco Dubois?’

‘O, god. Wat heb je gehoord? Moet ik me nu gaan schamen?’

‘Nee hoor. Ik heb gewoon weleens wat over je gehoord. Ik ben Lara Timmer.’

‘Dé Lara Timmer?’ grapte hij.

‘Ja. De Lara Timmer, die in haar gouden prinsessenjurk in de bosjes staat te kotsen.’

Hij lachte. Daarna werd zijn blik weer serieus. ‘Nou, dat van die gouden prinsessenjurk klopt wel. Waar werk jij ook alweer?’

‘Bij Dutch Capital. Ik ben de woordvoerder van Karel Philips.’

‘Hm. Dus ik sta te heulen met de concurrent.’ Marco knipoogde naar me. Ik voelde me warm worden vanbinnen. ‘Ik zou je wel iets te drinken willen aanbieden, Lara. Maar dat lijkt me geen goed idee.’

Ik schoot in de lach. Ik houd van mannen met humor. Zeker als ze dezelfde, een tikje spottende humor hebben als ik. ‘Hoeft niet. Ik ben je nog steeds dankbaar voor het water en de kauwgom.’

‘Zullen we even gaan zitten?’

‘Oké. Maar niet op dat muurtje,’ zei ik met een knipoog. Ik besloot dat ik deze gênante situatie het best kon verlichten met een gezonde dosis zelfspot.

‘Laten we maar naar binnen gaan. Het is veel te koud. Waar is mijn jasje trouwens?’

Ik voelde het bloed naar mijn wangen stijgen. ‘Eh, nou, dat is eh...’

Marco’s ogen begonnen te glinsteren. ‘Laat maar, ik snap het al. Het zij je vergeven, mevrouw de woordvoerder. Als je me dan wel een keer iets leuks teruggeeft.’

Na die eerste ontmoeting had ik een tijdje zitten dubben wat Marco met die laatste opmerking bedoelde. Wat moest ik hem in vredesnaam geven? Ik wist nauwelijks iets van hem, behalve dan de paar dingen die hij me had verteld op de borrel en de verhalen die ik over hem had gehoord. Maar van die laatste wist ik natuurlijk niet eens wat er wel en niet waar was.

‘Joh, vraag hem gewoon mee uit!’ had mijn vriendin Elize geopperd.

‘Dat is toch niet iets teruggeven?’

‘Jawel! Iets leukers dan jezelf kun je hem niet geven.’

En dus had ik de volgende dag een pakketje opgestuurd naar HSC, ter attentie van algemeen directeur Marco Dubois, in de hoop dat hij het zelf zou openmaken en niet zijn nieuwsgierige secretaresse. Ik had er een dure fles witte wijn in gedaan met twee glazen en ook een pakje kauwgom, tissues en een citroen. Op een kaartje had ik hem uitgenodigd om ‘een wijntje te drinken, dit keer met een betere afloop’.

Nog diezelfde dag hing Marco aan de telefoon om te vragen wanneer ik met hem kon afspreken. Het werd een geweldige avond. De klik die ik had gevoeld op de avond dat ik hem had ontmoet, bleek niet eenmalig. En ook niet onschuldig, want de nacht eindigde tussen mijn nieuwe satijnen lakens.

Ik krijg het nog warm als ik eraan terugdenk hoe fijn het voelde om na zo lange tijd weer met een man naar bed te gaan. Het maakte dat ik me weer echt vrouw voelde. Echt Lara. En niet alleen die woordvoerder die weken van minstens zestig uur draait en alleen maar leeft voor haar werk. Toen wist ik trouwens nog niet wat ik nu weet. En dat ik me daar, geheel tegen mijn eigen verwachting in, niets van zou aantrekken.

‘Hé, ga eens lekker slapen jij,’ zegt Marco met een slaperige stem. Hij kijkt me met toegeknepen ogen aan.

‘Ik kan niet slapen.’

‘Wedden van wel?’

Hij gaat op zijn zij achter me liggen, dicht tegen me aan. Eén arm slaat hij over mijn bovenlichaam heen. Ik voel zijn adem langs mijn hals gaan.

Ik doe mijn ogen dicht. Ik moet het nog maar een keer proberen.

Ik veeg het zweet van mijn voorhoofd. Meteen voel ik dat mijn huid begint te trekken. Shit! Smeer ik alwéér verf op mijn gezicht! Ik leer het ook nooit.

‘Misschien moet je even pauze nemen,’ zegt Wouter.

Met een ruk draai ik mijn hoofd om, de roller nog tegen de muur waarvan ik hoop dat die binnen niet al te lange tijd wit zal zijn. Egaal, als het even kan. ‘Fij met je pauzes! Zo krijgen we het toch nooit af?’

‘Het hoeft toch niet allemaal vandaag af?’

‘We gaan over drie dagen verhuizen!’

Wouter legt zijn roller op de plastic mengbak, die blauw was toen we hem kochten, en loopt op me af. Met zijn verfhanden streelt hij langs mijn wangen en hij drukt een kus op mijn mond. Ik proef de verf zelfs op mijn lippen. Het zit écht overal! ‘Ik ga samenwonen met het liefste meisje van de wereld,’ zegt hij terwijl hij me aankijkt. ‘Je denkt toch niet dat het me kan schelen of ons huis wit is of nicotinegeel?’

Ik glimlach. ‘Je hebt gelijk.’

‘Wat?’

‘O, niks.’ Ik geef hem een knipoog, al heeft hij in dit geval natuurlijk echt gelijk. Dat is alleen iets wat we niet snel aan elkaar zullen toegeven.

‘Alleen een vloer zou wel handig zijn,’ zegt hij, met zijn met verf besmeurde schoenen tegen de betonnen ondergrond tikkend.

Ik lach en denk terug aan hoe blij we waren toen we twee weken geleden hoorden dat we een flat toegewezen hadden gekregen met de punten die we jarenlang hadden gespaard. Ons eerste eigen huisje! Niets kon dat moment verpesten. Behalve dan dat we, toen we de sleutel kregen en gingen kijken, de schrik van ons leven kregen. Hadden we dit huis de eerste keer soms door een roze bril bekeken? Het was oud, vervallen, tochtig, afwisselend nicotinebruin en -geel, en het ontbreken van een normale vloer maakte het aanzicht er niet beter op.

‘Het ziet er echt niet uit, hè?’

Wouter schudt zijn hoofd. Lachend. ‘Nee, maar het is wel helemaal van ons.’

Ik sla mijn armen om zijn middel en voel hoe hij hetzelfde doet achter mijn rug. Ik leg mijn hoofd tegen zijn borst en luister naar zijn versnelde hartslag. Ik voel me een kort ogenblik compleet gelukkig, tot mijn mobieltje dat moment verstoort. Met tegenzin maak ik me los van Wouter, die ondertussen zijn vreselijke cd met Duitse meezingers zachter zet. Die cd is perfect om te klussen omdat je er vrolijk van wordt, vindt hij. Ik doe door die muziek mijn uiterste best om zo snel mogelijk te werken om het maar zo snel mogelijk weer af te kunnen zetten – wat op een bepaalde manier dus ook een perfecte uitwerking heeft.

‘Hoi. Met Lara Timmer.’ Mijn hart slaat over als ik de afdeling personeelszaken van Dutch Capital aan de lijn heb. De bank waar ik drie dagen geleden op gesprek ben geweest nadat ik een open sollicitatie – of zeg maar gerust: open wanhoopspoging – had gestuurd. Brutaal ter attentie van ‘Algemeen directeur K. Philips’, om mijn kansen te vergroten. Tot nu toe heb ik weinig succes geboekt op de arbeidsmarkt. Mijn stage bij een schadeverzekeraar verliep goed, maar mijn eerste baan viel het best te omschrijven als De Ergste Baan Op Aarde. Op de laatste dag van mijn proeftijd werd ik weggestuurd en hoewel de bazin nogal paranoïde en satanisch was, voelde de het toch als persoonlijk falen. Sindsdien ben ik niet eens meer uitgenodigd voor een oriënterend gesprek. Tot drie dagen geleden, dus.

‘Oké. Ja, bedankt. Dat zal ik doen.’ Ik beëindig het gesprek en probeer geen verf op de telefoon te laten komen.

‘Wie was dat?’ vraagt Wouter nieuwsgierig.

‘Dutch Capital.’

‘En?!’

Ik probeer nog heel even te doen alsof het slecht nieuws is, maar dat lukt me niet omdat ik zo ontzettend blij ben. ‘Ik heb een baan! Mijn eerste echte baan!’

We springen als twee gekken door de lege wit met gele kamer en gillen alsof we de baan samen hebben gekregen.

‘Dit moeten we vieren!’ Wouter grijpt zijn portemonnee uit zijn jas, die op het aanrecht van de keuken-in-wording ligt. ‘Ik ga wat kopen.’

Op het moment dat hij de deur opentrekt, staat daar een heel lief

vrouwetje. ‘O! Je laat me schrikken!’ zegt ze. ‘En je bent al zo’n grote jongen.’

‘Sorry, mevrouw.’

‘Ik dacht dat ik jullie wel kon verblijden met een cake en een flesje wijn om jullie verhuizing te vieren,’ zegt de vrouw. ‘Ik woon hier-tegenover en zag jullie al een tijdje klussen. Of eh, springen?’

Wouter schiet in de lach. ‘Ja, mijn vriendin heeft net gehoord dat ze haar eerste baan heeft.’

‘O, wat geweldig voor je. Nou, geniet er maar lekker van.’

Wouter sluit de deur en we gaan op een oud laken op de koude vloer zitten. Hij schenkt de lambrusco in twee grote, witte mokken waar we eerder vandaag oploskoffie uit hebben gedronken en snijdt twee dikke plakken cake af.

‘Wat lief van haar,’ zeg ik en ik neem een hap. Ik houd op met kauwen en kijk Wouter aan, die nagenoeg hetzelfde doet. ‘Gadverdamme!’

Wouter schatert het uit nadat hij de cake op de vloer heeft uitgespuugd. ‘Hier is iemand uitgeschoten met het zout.’

‘En de suiker!’ zeg ik. ‘Ah, zielig. Ze was zo schattig.’

‘Nou, de wijn dan maar.’ We pakken allebei een beker op. ‘Op jou. En je eerste baan.’

‘En op ons en ons eerste huis.’

Plotseling overvalt me de gedachte dat ik volwassen word – en niet zo’n klein beetje ook. Samenwonen in een echt huis in plaats van in een bij elkaar geraapt studentenbuis en niet zomaar een bijbaantje, maar een fulltime negen-tot-vijfbaan bij een serieus bedrijf. Help! Ik ben toch wel echt vierentwintig? ‘Nee, wacht even! Ik voel me ineens zo oud.’ Ik zet de beker zonder wat te hebben gedronken terug op de grond en hap naar nieuwe lucht.

‘Rustig maar,’ lacht Wouter. ‘Je blijft gewoon je leuke, jonge zelf, ook al woon je met mij in één huis en ga je je eigen geld verdienen. Je wordt toch niet ineens een workaholic die geen tijd meer heeft om leuke dingen te doen en ongelooflijk dronken te worden?’

‘Natuurlijk niet!’ Een workaholic, hoe komt hij erbij? ‘Weet je het echt heel, heel, heel zeker?’

Wouter staat op. ‘We drinken lambrusco van minder dan twee

euro per fles. Uit een beker zonder oor. In een tochtig huis dat ruikt naar asbak. En we luisteren naar Duitse carnavalsmuziek.’ Hij geeft een draai aan de volumeknop en Verdammt, ich lieb’ dich galmt door het huis. ‘Dus ja, zeker weten.’

‘Oké, proost dan,’ zeg ik opgelucht.

We duwen onze mokken tegen elkaar en nemen een slok van de bubbelwijn, die net zo vies is als de cake.

Lara leidt een lekker leven. Ze is woordvoerder van een grote bank, komt op alle belangrijke borrels, heeft een affaire met een BN'er en spreekt elke week met haar beste vriendinnen af voor een eetdate. Maar achter gesloten wc-deuren gaat het een stuk minder goed met haar. Daar heeft ze last van hartkloppingen en duizelingen.

Lara's vriendinnen merken dat ze op haar tenen loopt en vinden dat het tijd is om te relaxen. Ze nemen haar mee op een Nijlcruise. Die hangt aan elkaar van opdringerige verkopers en mummies van toiletpapier, maar misschien zit onder al die kitsch juist precies wat Lara nodig heeft.

Carlie van Tongeren werkt als freelance journalist, maar in haar vrije tijd is ze een ware globetrotter. Toen ze zelf een Nijlcruise maakte, bedacht ze te midden van tempels en kamelen *Cruise Control*. Dit is Carlies derde roman, na *Pasta & passie* en *Liever Lombok*.

Chicklit.nl over *Liever Lombok*:
'Een avontuurlijk, romantisch verhaal'

ISBN 978 94 0190 136 9 NUR 340

9 789401 901369

Zomer & Keuning
Chicklits

www.nederlandsechicklit.nl

